

ΒΗΜΑ *g*azino

**ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΡΙΤΣΙ
ΤΟΥ JAMES BOND
ΕΙΝΑΙ
Η ΣΟΥΠΕΡΣΤΑΡ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ**



AN
DE ARMAS

STORY ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΟ 2020
ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΜΟΝΑΚΟ: Η ΕΚΘΕΣΗ ΣΤΟ ΝΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ
FOODIE ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΜΩΛΟ ΩΣ ΤΗ ΣΧΟΙΝΟΥΣΑ, ΤΑ ΝΗΣΤΙΣΙΜΑ ΤΩΝ ΣΕΦ



ANA DE ARMAS

TO NEO BOND GIRL

Η νέα λατίνα σταρ του Χόλιγουντ, που έλαμψε στην ταινία «Στα μαχαίρια», επιστρέφει στο πλευρό του Ντάνιελ Κρεγκ, αυτή τη φορά ως «κορίτσι του Μποντ».



Η Ανα ντε Αρμας σε σκηνή από την 25η περιπέτεια του Τζέιμς Μποντ, με τίτλο «No Time to Die».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

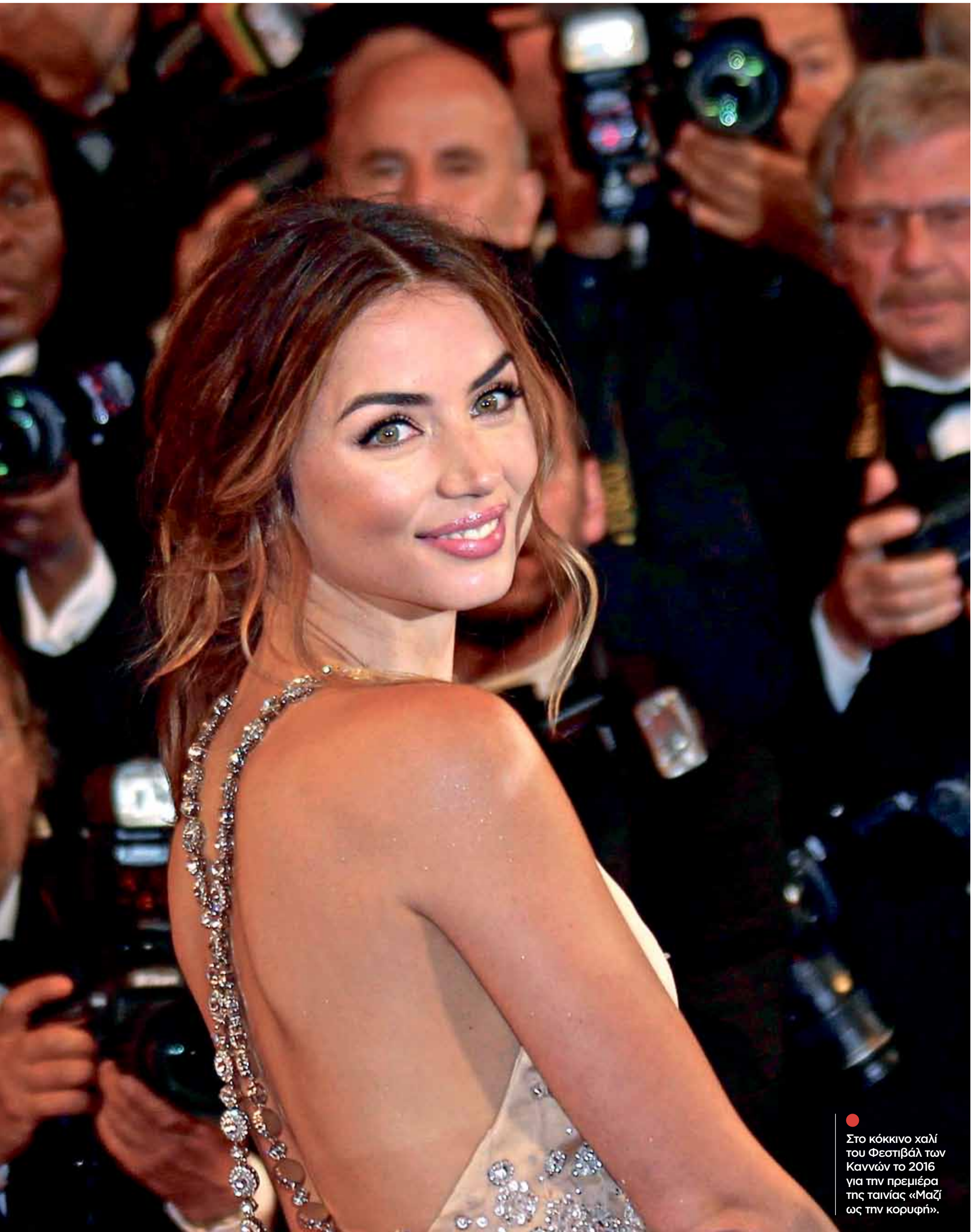
Όταν μιλάμε για success stories του Χόλιγουντ, λίγα μπορούν να συγκριθούν με αυτό που ζει η κουβανή ηθοποιός Ανα ντε Αρμας. Πριν από λίγα χρόνια δεν γνώριζε καν αγγλικά και μάθαινε με φωνητική διδασκαλία, χωρίς να καταλαβαίνει τι λέει, τις ατάκες της για την ταινία του Ιλάν Ροθ «Μην ανοίξεις» (2015), ένα μάλλον κακό ερωτικό θρίλερ με πρωταγωνιστή τον Κιάνου Ριβς. Εκτοτε έχει προσθέσει στο βιογραφικό της μία υποψηφιότητα για Χρυσή Σφαίρα, χάρη στην εντυπωσιακή ερμηνεία της στη μεγάλη εισπρακτική και καλλιτεχνική επιτυχία «Στα μαχαίρια» σε σκηνοθεσία Ράιαν Τζόνσον (για να κερδίσει τον ρόλο πέρασε οντισιόν μέσω Skype), και περιμένει με ανυπομονησία τον Απρίλιο. Δίτσι τότε θα αρχίσει να προβάλλεται στις κινηματογραφικές αίθουσες παντού στον κόσμο (στην Ελλάδα στις 2/4) το «No Time to Die» του Κάρι Φουκουνάγκα, η 25η κινηματογραφική περιπέτεια με ήρωα τον Τζέιμς Μποντ

και η παραγωγή που αναμένεται να την αναδείξει σε σταρ πρώτου μεγέθους. Αυτή θα είναι και η τελευταία φορά που θα δούμε τον Ντάνιελ Κρεγκ στον ρόλο του 007. Μια καλή συγκυρία για την πανέμορφη Ντε Αρμας, αφού ο βρετανός ηθοποιός υπήρξε καταλυτικός παράγοντας για την επιλογή της. Είχαν τελειώσει τα γυρίσματα του «Knives Out» έναν μήνα πριν από το κάστινγκ της και η ομαλή και ευχάριστη συνεργασία τους έφερε την αυθόρμητη έγκριση που της χάρισε τον ρόλο της Παλόμα. Πολλοί βέβαια μπορεί να τη θυμούνται από την παρουσία της στο «Blade Runner 2049» του Ντενί Βιλνέβ. Υποδύσαν ένα ολόγραμμα ονόματι Τζόι, τη σύνηγο του Ράιαν Γκόσλινγκ, όμως κατάφερε να του δώσει ψυχή πλάθοντας έναν αξιομνημόνευτο χαρακτήρα.

Baby Spice από την Αβάνα

Η Ντε Αρμας γεννήθηκε στη Σάντα Κρουζ ντελ Νόρτε της Κούβας τον Απρίλιο του 1988 και μεγάλωσε στην πρωτεύουσα Αβάνα. Ο πατέρας της είναι δάσκαλος και η μητέρα της δραστηριοποιείται στον τομέα

της διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού. Οι εκ μητρός παππούδες της είναι Ισπανοί και χάρη σε αυτούς απέκτησε και την ισπανική υπηκοότητα, κάτι που σφράγισε μετέπειτα τη μοίρα της. Έχει αγοράσει σπίτι στην Αβάνα, εκεί ζουν ακόμη οι περισσότεροι φίλοι και συγγενείς της. Την αλλαγή της χρονιάς την πέρασε εκεί, σε ένα πάρτι σε ταράτσα της παλιάς πόλης χορεύοντας και πίνοντας. Κάθε φορά ταξιδεύει στην πατρίδα της με αποσκευές γεμάτες – μεταφέρει προμήθειες που τυχόν χρειάζονται. Το πιθανότερο είναι πως την ώρα που θα διαβάζετε αυτές τις γραμμές θα έχει μετακομίσει εκεί, τουλάχιστον για λίγο καιρό. Μισή ώρα απόσταση από την παραθαλάσσια πόλη στην οποία μεγάλωσε, παραστάνοντας ως παιδί την Baby Spice σε ένα συγκρότημα που είχε φτιάξει με τις φίλες της τραγουδώντας το «Wannabe» χωρίς να έχει ιδέα τι σημαίνουν οι στίχοι. Ήξερε από πολύ νωρίς ότι ήθελε να γίνει ηθοποιός και στα 14 της ανακοινώνει στους δικούς της ότι θέλει να φοιτήσει στην Εθνική Σχολή Θεάτρου της Κούβας, όπερ και εγένετο. Μόλις ενηλικιώθη-



● Στο κόκκινο χαλί του Φεστιβάλ των Καννών το 2016 για την πρεμιέρα της ταινίας «Μαζί ως την κορυφή».



ΑΝΤΙΣΗΜΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟ 2020

Λαϊκισμός, εθνικά στερεότυπα, προπαγάνδα και fake news στο Διαδίκτυο γκρεμίζουν αργά αλλά σταθερά ό,τι οικοδομήθηκε τις δεκαετίες μετά το Ολοκαύτωμα.

ΑΠΟ ΤΗ
ΝΑΤΑΣΑ ΜΠΑΣΤΕΑ

Η συμπλήρωση 75 ετών από την απελευθέρωση του ναζιστικού στρατοπέδου συγκέντρωσης Αουσβιτς τον περασμένο μήνα σηματοδοτήθηκε με σειρά εκδηλώσεων σε όλα τα μήκη και τα πλάτη. Η επέτειος τιμήθηκε σε μια Ευρώπη αβέβαιη, άτολμη, που βλέπει τον λαϊκισμό να θεριεύει και πάλι στα σπλάχνα

της και το αύριο να μοιάζει λίγο με χθες. Μια Ευρώπη που παρατηρεί τον αντισημιτισμό να εξαπλώνεται, κάτω από ακραίες εθνικιστικές κορόνες – δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι τέσσερις στους δέκα πολίτες που αυτοπροσδιορίζονται ως Εβραίοι και ζουν στη γηραιά ήπειρο εξετάζουν την πιθανότητα να μεταναστεύσουν λόγω των φραστικών, και όχι μόνο, επιθέσεων που δέχονται τα τελευταία χρόνια.

Η Σάρα, η Μιρέιγ και το μίσος

Το πτώμα βρέθηκε πεσμένο στην αυλή, δίπλα στους κάδους απορριμμάτων. Είχαν σπρώξει την 65χρονη γυναίκα από το μπαλκόνι του τρίτου ορόφου όπου βρισκόταν το σπίτι της, στο 11ο διαμέρισμα του Παρισιού, στα ανατολικά της γαλλικής πρωτεύουσας. Η συνταξιούχος γιατρός και νηπιαγωγός, μητέρα τριών παιδιών, κοιμόταν στο μικρό της διαμέρισμα όπου



ζούσε επί 30 χρόνια, όταν ξύπνησε και διέκρινε μέσα στο σκοτάδι το πρόσωπο ενός 27χρονου γείτονά της. Τη σκότωσε, την τράβηξε έως το μπαλκόνι και από εκεί την πέταξε, φωνάζοντας «σκότωσα τον σατανά» και «Ο Αλλάχ είναι μεγάλος». Θύμα ήταν η Σάρα Ατάλ-Χαλίμι και δολοφόνος ο Κομπιλί Τραορέ, με καταγωγή από το Μάλι, ο οποίος παραδέχθηκε ότι τη σκότωσε επειδή ήταν Εβραία και επει-

δή από μικρός είχε φόβο για τους Εβραίους. Η δολοφονία δεν έγινε πρώτο θέμα στις γαλλικές εφημερίδες, ούτε προκάλεσε συζητήσεις. Ήταν Απρίλιος του 2017. Έναν μήνα αργότερα εξελέγη στην προεδρία της Γαλλίας ο Εμανουέλ Μακρόν, ο οποίος έφερε το περιστατικό στη δημοσιότητα, παρατηρώντας την αύξηση των αντισημικών επιθέσεων στη χώρα που φιλοξενεί τη μεγα-

λύτερη εβραϊκή κοινότητα στην Ευρώπη. Λιγότερο από έναν χρόνο αργότερα, τον Μάρτιο του 2018, άλλη μια δολοφονία ήρθε να επιβεβαιώσει τις ανησυχίες του. Η 85χρονη Μιρέιγ Νολ μαχαιρώθηκε 11 φορές στο διαμέρισμά της, με τους δύο δράστες να της βάζουν κατόπιν φωτιά. Ο ένας από αυτούς ήταν ένα νεαρό γειτονόπουλο που πρότεινε στον συνεργό του να τη σκοτώσουν «αφού είναι Εβραία και σίγου-

ρα θα έχει λεφτά κρυμμένα». Η Νολ είχε επιζήσει από τη λεγόμενη «Αρπαγή του Vel' d'Hiv'» – τον Ιούλιο του 1942, επί κυβέρνησης Πετέν, η γαλλική Αστυνομία, υπακούοντας σε διαταγές των ναζι, συνέλαβε και συγκέντρωσε 13.000 Εβραίους στο χειμερινό ποδηλατοδρόμιο των Παρισίων, το Velodrome d'hiver –, μία από τις πιο σκοτεινές περιπτώσεις στην ιστορία της σύγχρονης Γαλλίας.

Ο σύζυγός της ήταν επιζών του Αουσβιτς. Η είδηση της δολοφονίας έλαβε εθνικές διαστάσεις και χιλιάδες άτομα παρέστησαν στην κηδεία της, που μετατράπηκε σε μια εκδήλωση ενάντια στον αντισημιτισμό και στη ρητορική του μίσους.

Πανευρωπαϊκό πισωγύρισμα

Στην Ευρώπη καταγράφεται τα τελευταία χρόνια ένα αυξανόμενο κύμα

● Η ανατριχιαστική θέα του στρατοπέδου Αουσβιτς-Μπίρκεναου στην Πολωνία από τις σιδηροδρομικές ράγες που οδηγούσαν κατευθείαν στους θαλάμους αερίων.

ΜΑΡΙΑ ΚΙΤΣΟΥ

«ΕΧΩ ΥΠΑΡΞΕΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ
ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ»

Η καταξιωμένη πρωταγωνίστρια μιλάει για τη Λαίδη Μακμπέθ, τις «Αγριες Μέλισσες» και όσα μπορούν να την κάνουν ευτυχισμένη.

ΑΠΟ ΤΗΝ **ΕΡΗ ΒΑΡΛΑΚΗ**
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Πέμπτη μεσημέρι και η φωτογράφιση στο ξενοδοχείο «King George» στο Σύνταγμα έχει ξεκινήσει. Η Μαρία Κίτσου φοράει ένα αέρινο λευκό φόρεμα Zeus+Dione. Η ηθοποιός με τη δωρική ομορφιά και τα υγρά μάτια μοιάζει σχεδόν εύθραυστη. Ο φωτογράφος της ζητάει να ποζάρει στην εξωτερική είσοδο του ξενοδοχείου. Μέγα λάθος, όπως θα διαπιστώσουμε αργότερα. Οι περαστικοί σταματούν. Μια κυρία την περιεργάζεται και δύο μαθήτριες τη βιντεοσκοπούν με το κινητό τους. Η ζωή της τους τελευταίους μήνες μοιάζει διαφορετική. Εκείνη, μία καθαρά θεατρική ηθοποιός, ίσως η καλύτερη της γενιάς της, κουβαλώντας ένα βραβείο Μελίνα Μερκούρη, βρέθηκε ξαφνικά στα φώτα μιας ευρείας δημοσιότητας ως η πρωταγωνίστρια μιας τηλεοπτικής σειράς που έχει καθηλώσει όλη την Ελλάδα. Σε ποιον βαθμό η Ελένη Σταμίρη από τις «Αγριες Μέλισσες» έχει αλλάξει τη ζωή της Μαρίας Κίτσου; «Δεν ξέρω πώς ακριβώς

να απαντήσω. Ξέρω μόνο ότι έχω παρά πολλή δουλειά. Δεν προλαβαίνω να κάνω σχεδόν τίποτα» εξηγεί. «Δεν βγαίνω σχεδόν καθόλου. Μένω πολύ στο σπίτι. Είμαι σε μια πολύ κλειστή φάση της ζωής μου. Τις φορές που έχει τύχει να βγω έξω είναι σίγουρα περιέργια. Είχα καταλάβει βέβαια τις διαστάσεις που είχε πάρει αυτή η σειρά μέσα από αυτά που βλέπω στα social media, αλλά στον δρόμο το βιώνεις διαφορετικά. Τις τέσσερις-πέντε φορές που έχω βγει είναι απίστευτο αυτό που έζησα: το πώς σε πλησιάζει ο κόσμος, το πόσο ενθουσιασμένος σου λέει ότι είναι. Σου ζητάει φωτογραφίες, σε αγκαλιάζει, σε φιλάει. Θεέ μου, δηλαδή, πόση δύναμη έχει η τηλεόραση! Αν δεν είσαι προσγειωμένος μπορεί εύκολα να ξεφύγεις με όλο αυτό. Εγώ από την άλλη νομίζω ότι παραείμαι προσγειωμένη». Η Ελένη Σταμίρη δεν την έχει αλλάξει, λοιπόν. «Δεν θα σταματήσω να είμαι ο εαυτός μου όταν βγω έξω» εξηγεί. «Ο ίδιος “καραγκιόζης” θα είμαι. Τις ίδιες βλακείες θα πω. Και όταν είμαι στενοχωρημένη, θα είμαι στενοχωρημένη, δεν

θα βάλω ένα εκμαγείο χαράς. Με τον κόσμο συγκινοῦμαι. Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν έρθει και μου έχουν πει ότι η Ελένη τούς θυμίζει τη γιατί τους στο χωριό που δεν σηκωνε μύγα στο σπαθί της, που τη φοβόντουσαν όλοι, που όμως την ίδια στιγμή ήταν ψυχούλα. Παπαράτσι τώρα να με κυνηγήσουν δεν έχουν έρθει. Πιστεύω όμως άλλα παιδιά από τη σειρά που μου λένε ότι τους έχει συμβεί. Αλλά, είπα, εγώ δεν πηγαίνω και πουθενά. Είμαι λίγο εξαφανισμένη από την κοινωνική ζωή. Δεν πάω σε πάρτι, σε πρεμιέρες. Μπορεί κάποιος να με δει μόνο σε καμία συνέντευξη ή σε κάποιο Instagram Story». Μετά το τέλος της φωτογράφισης ξεβάφεται βιαστικά. Τρέχει στο Εθνικό Θέατρο όπου πρωταγωνιστεί στην παράσταση «Μακμπέθ» σε σκηνοθεσία Δημήτρη Λιγνάδη και συμπαραγωγή με το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά. Όπως διηγείται, από το Εθνικό Θέατρο ξεκίνησαν όλα για εκείνη. Πηγαίνει πίσω στον χρόνο: «Ήμουν 23 ετών. Τρίτο έτος στη Θεολογία. Είχαμε φτιάξει μια θεατρική ομάδα. Ανεβάσαμε την “Αντιγό-

νη” του Ανοῦιγ. Επαιζα και σκηνοθετούσα μαζί με έναν συμφοιτητή μου. Ήταν επτά παιδιά κάτω από τη σκέπη μου. Να τους δίνω κουράγιο, να διώχνω την αγωνία τους. Το παιδί που υποδύεται τον Αίμονα έχασε τα λόγια του επί σκηνής. Το “σώσαμε”. Στα καμαρίνια ήρθε και με βρήκε κλαίγοντας. “Μαρία, σου κατέστρεψα το έργο” είπε. Τον αγκάλιασα. Και εκείνη τη στιγμή, μετά από χρόνια “βασανισμού”, ήξερα επιτέλους τι ήθελα να κάνω». «Να γίνετε ηθοποιός δηλαδή...» συμπληρώνω. «Οχι ακριβώς. Εγίνα ηθοποιός για να σκηνοθετήσω. Γιατί δεν υπήρχε σχολή σκηνοθεσίας. Εδώσα εξετάσεις μόνο στο Εθνικό Θέατρο, γιατί δεν είχα επιλογή για κάτι άλλο. Είχα φύγει από το σπίτι μου, δούλευα για να συντηρώ τον εαυτό μου, δεν μπορούσα να πληρώσω δίδακτρα. Ήταν η μόνη λύση. Δεν πέρασα με την πρώτη. Δοκίμασα και δεύτερη. Ήμουν 24 ετών, υπήρχε ηλικιακό όριο και αυτή ήταν η τελευταία ευκαιρία. Όταν πλέον είχα περάσει στη δεύτερη φάση, έτρεμα. Πίστευα πως θα σταματήσει η καρδιά μου. Στις τελικές εξετάσεις η συγχω-

ρεμένη η Μαρία Χορς στον αυτοσχεδιασμό με είχε βάλει να χαιρετήσω κάθε μέλος της επιτροπής με διαφορετικό τρόπο. Το έκανα. Δεν ξέρω πώς... Μέχρι να βγουν τα αποτελέσματα πίστευα ότι θα άσπριζαν τα μαλλιά μου. Μέχρι σήμερα, που έγινα 40 ετών, δεν έχω βγάλει άσπρη τρίχα ευτυχώς. Ή θα πέρναγα τότε ή το θέατρο θα σταματούσε για εμένα. Προετοιμάσηκα μόνη μου. Ήθελα να φέρω την αποκλειστική ευθύνη. Θυμάμαι την ημέρα που βγήκαν τα αποτελέσματα. Είδα το όνομά μου γραμμένο στους επιτυχόντες από 100 μέτρα απόσταση. Μη με ρωτήσεις πώς. Δάκρυα ευτυχίας κύλησαν στα μάτια μου. Και έπειτα μια κραυγή χαράς».

Λαίδη Μακμπέθ

Τη ρωτώ για τη Λαίδη Μακμπέθ. «Θεωρείται ένα καταραμένο έργο» παρατηρώ. «Δεν έχετε άδικο» απαντά. «Ο θρύλος λέει ότι ο Σαίξπηρ ή όποιοι το έγραψαν χρησιμοποίησαν πραγματικά ξόρκια μαγισσών, οπότε οι μάγισσες καταράστηκαν το έργο. Στην πρώτη παράσταση ο ηθοποιός που έπαιξε τη Λαίδη Μακμπέθ πέθανε ξαφνικά. Στη δεύ-

MAKE UP-HAIR STYLING: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΨΟΜΑΔΑΚΗ ΠΑΤΟ G. B. HAIR SPA.
Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ «KING GEORGE» ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.

●
Φόρεμα
Zeus & Dione.



Ο ανερχόμενος τουριστικός προορισμός της αφρικανικής ηπείρου ξορκίζει τις πληγές του παρελθόντος και καλεί τους λάτρεις της φύσης και της περιπέτειας σε μια ανεπανάληπτη εμπειρία διαμονής.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Ενα δωμάτιο φωτεινό και ευρύχωρο, φτιαγμένο από ξύλο, από χοντρούς κορμούς δέντρων περασμένους με βερνίκι, το οποίο καταλήγει σε μία επίσης ξύλινη, στηριγμένη σε πασσάλους, βεράντα. Στέκεσαι πάνω της και έτσι όπως βλέπεις από ψηλά τα δέντρα νομίζεις πως βρίσκεσαι στην πλώρη ενός πλοίου που διασχίζει μια καταπράσινη θάλασσα. Το κυματιστό πράσινο συνεχίζεται ως εκεί που φτάνει το μάτι, σε κυκλώνει από παντού, είναι το χρώμα που κυριαρχεί σε ένα τοπίο γεμάτο δασώδεις λόφους. Οι φωνές των πουλιών που κρύβονται στα πυκνά φυλλάματα και αυτοί οι ασυνήθιστοι (ενίοτε τρομακτικοί) σταδικά μας αφτιά ήχοι της ζούγκλας, καθώς ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις ποιο είναι το περιεργό πλάσμα που τους δημιουργεί, συνθέτουν το soundtrack του σημερινού μας ταξιδιού. Ενός ταξιδιού που γίνεται όλο και πιο δημοφιλές στους ερασιτέχνες των εναλλακτικών προορισμών, αλλά, για έναν λόγο που θα εξηγήσουμε παρακάτω, και στους λάτρεις της πολυτέλειας.

Hotel Rwanda

Μια σταλιά χώρα – η έκτασή της είναι περίπου το 1/5 της Ελλάδας – στο κέντρο της Αφρικής: Η Ρουάντα, στριμωγμένη (όπως και το επίσης μικροσκοπικό Μπουρούντι) ανάμεσα στην Ουγκάντα, την Τανζανία και τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, μέχρι πρότινος δεν ήταν σε καμία περίπτωση αυτό που λέμε «τουριστικός προορισμός». Εξάλλου, η φήμη που είχε αποκτήσει ήταν εξαιρετικά αρνητική: Η τρομερή εμφύλια σύγκρουση από το 1990 μέχρι το 1994 ανάμεσα στους Χούτου και τους Τούτσι, τις δύο φυλές που μαζί με τους Τούα συνθέτουν τον τοπικό πληθυσμό, άφησε πίσω της σχεδόν 1 εκατομμύριο νεκρούς και θεωρείται μία από τις μεγαλύτερες τραγωδίες του 20ού αιώνα. Το όνομα της χώρας επανήλθε στην επικαιρότητα το 2004 με την (υποψήφια για τρία βραβεία Οσκαρ) δραματική ταινία του Τέρι Τζορτζ «Hotel Rwanda» (πρωταγωνιστές της ήταν οι Ντον Τσιντλ, Χοακίν Φίνιξ και Νικ Νόλτε), η οποία ανα-

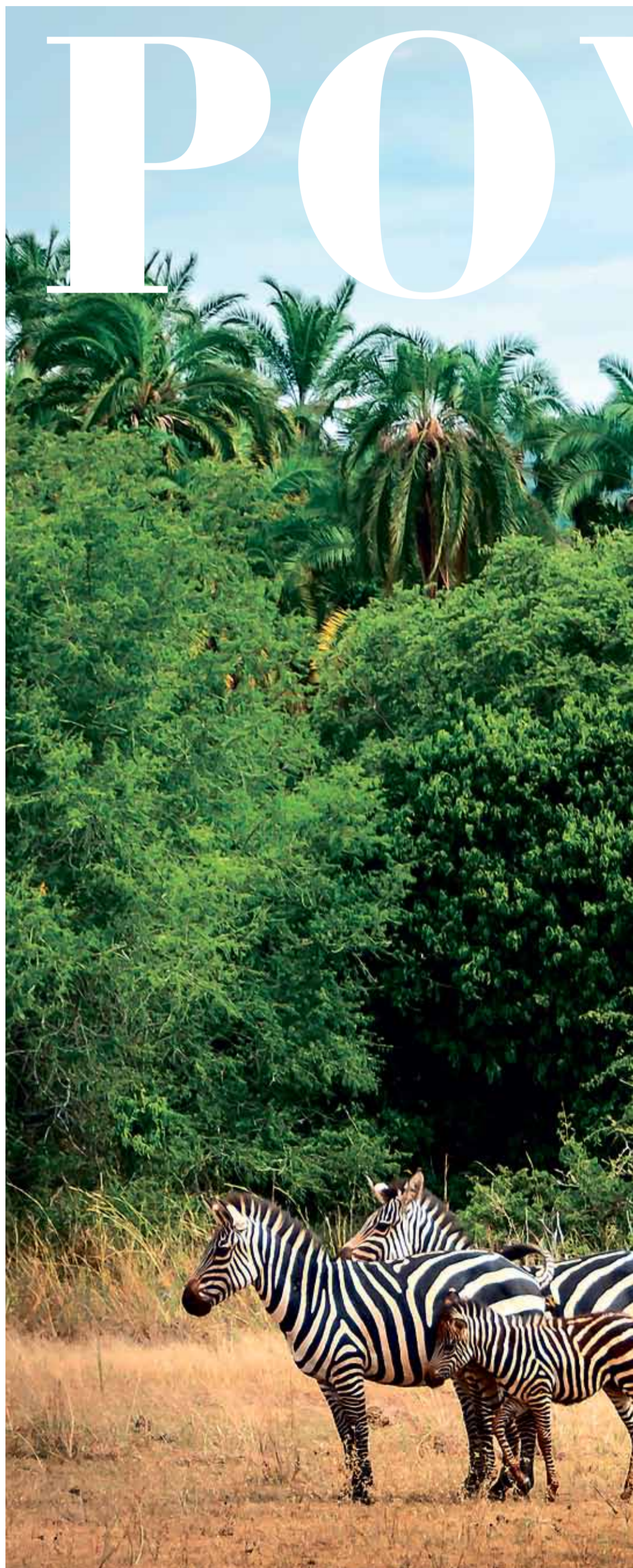
φερόταν σε δραματικά γεγονότα που συνέβησαν κατά τη Γενοκτονία της Ρουάντα. Η θλίψη όμως ανήκει στο παρελθόν. Η σύγχρονη Ρουάντα δεν ξεχνάει τις μαύρες σελίδες της ιστορίας της (μνημεία για τη Γενοκτονία θα συναντήσει ο επισκέπτης σε κάθε βήμα του), αλλά επενδύει δυναμικά στο μέλλον. Τα τελευταία χρόνια η τουριστική ανάπτυξη είναι εντυπωσιακή, με τα μεγάλα ξενοδοχεία να φυτρώνουν το ένα μετά το άλλο στην πρωτεύουσα Κιγκάλι και στα εθνικά πάρκα. Ίδου ένας λόγος για τον οποίο όλο και περισσότεροι celebrities, από την Πάρις Χίλτον μέχρι την τενίστρια Μαρία Σαράποβα και τον θρόλο των αγγλικών γηπέδων Τόνι Ανταμς και από τη Ναόμι Κάμπελ ως την Ελεν Ντε Τζένερις την επιλέγουν για τις διακοπές τους. Για να απολαύσουν τις ομορφιές της (σχεδόν) παρθένας φύσης της διαμένοντας σε παραμυθένια καταλύματα, για να πάρουν μέρος σε σαφάρι αλλά και για να δουν από κοντά τους γορίλλες που ζουν στα δάση

της και που σήμερα αποτελούν τη μεγαλύτερη τουριστική ατραξιόν της χώρας.

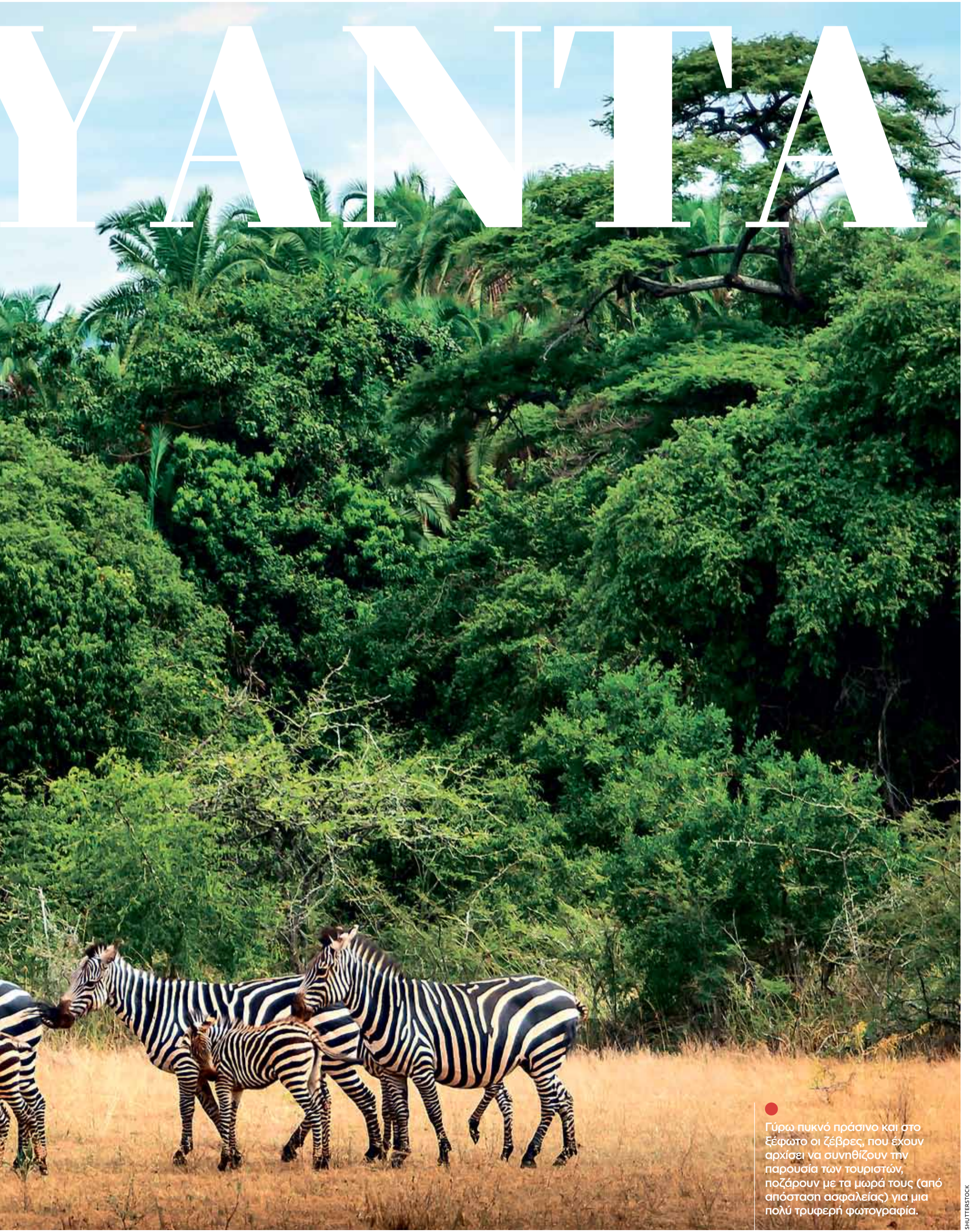
Γορίλλες στην ομίχλη

Πρόκειται για το υπό εξαφάνιση είδος στην προστασία του οποίου αφιερώθηκε η Νταϊάν Φόσεϊ, δημιουργώντας πολλούς εχθρούς και πληρώνοντας την αφοσίωσή της στα παρεξηγημένα και κυνηγημένα ζώα με την ίδια της τη ζωή. Η Φόσεϊ δολοφονήθηκε με εξαιρετικά άγριο τρόπο τα ξημερώματα της 27ης Δεκεμβρίου 1985 στην καλύβα όπου ζούσε, κοντά στο ερευνητικό κέντρο που είχε ιδρύσει. Είπαν πως το έκαναν λαθροκυνηγοί που είχαν προηγουμένα μαζί της. Ακούστηκε πως πίσω από εκείνους κρύβονταν υψηλόβαθμα στελέχη μιας διεφθαρμένης κυβέρνησης η οποία αντιμετώπιζε την ακτιβίστρια ως εχθρό, καθώς προτιμούσε να αποψιλώσει τα δάση όπου ζούσαν οι γορίλλες για τη δημιουργία τουριστικών καταλυμάτων. Ήταν η ίδια κυβέρνηση που χρησιμοποιούσε το έργο και τη φήμη της αμερικανίδας ερευνήτριας για να προσελκύσει τουρίστες στη χώρα. Δύο χρόνια πριν από τον τραγικό θάνατό της η Φόσεϊ είχε εκδώσει το βιβλίο «Γορίλλες στην ομίχλη», η κινηματογραφική μεταφορά του οποίου, το 1988, με τη Σιγκούρνι Γουίβερ στον πρωταγωνιστικό ρόλο – μία ακόμη ταινία που αφορά μια μαύρη σελίδα στη σύγχρονη ιστορία της χώρας – έγινε μεγάλη επιτυχία. Ο τάφος της Νταϊάν Φόσεϊ βρίσκεται στο Volcanoes National Park, στην περιοχή όπου η ίδια δραστηριοποιούνταν. Τον επισκέπτονται καθημερινά πολλοί τουρίστες. Δίπλα του βρίσκεται ο τάφος του αγαπημένου της γορίλλα. Σήμερα η προστασία των γοριλλών έχει περάσει (και) στα χέρια της Ελεν Ντε Τζένερις, η οποία θαύμαζε πάντα τη Φόσεϊ. Για τα εξηκοστά γενέθλια της διάσημης παρουσιάστριας η σύζυγός της Πόρσια ντε Ρόσι τής έκανε ένα πολύ πρωτότυπο δώρο το οποίο και ανακοίνωσε στον αέρα του «The Ellen DeGeneres Show»: Εχτισε εξ ονόματός της, στη Ρουάντα, τη μονάδα φροντίδας για γορίλλες με την επωνυμία «Ellen DeGeneres Campus Dian Fossey Gorilla Fund». Η Ντε Τζένερις δήλωσε πως επρό-

«
Τα Εθνικά Πάρκα Nyungwe Forest, Volcanoes και Akagera έχουν πολλές φυσικές ομορφιές και είναι καλά οργανωμένα για να δέχονται επισκέψεις και να φιλοξενούν τους τουρίστες



ΥΠΑΝΤΑ



● Γύρω πικνό πράσινο και στο ξέφωτο οι ζέβρες, που έχουν αρχίσει να συνηθίζουν την παρουσία των τουριστών, ποζάρουν με τα μωρά τους (από απόσταση ασφαλείας) για μια πολύ τρυφερή φωτογραφία.